

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Добъръ свѣтъ.

Хайде скоро въ училище,

Ей, дѣте, търчи!

Остави вечъ туй игрище, —

Бързай се учи!

Че сега е за тебъ врѣме

Да се просвѣтишъ:

Не е дрѣмка да се дрѣме

А да се свѣстишъ!

Този, който си остане

Слѣпъ на този свѣтъ,

Нѣма нивга да прѣстане

Да се кае клѣтъ.

Хайде скоро въ училище,

Ей, дѣте, търчи!

Остави вечъ туй игрище, —

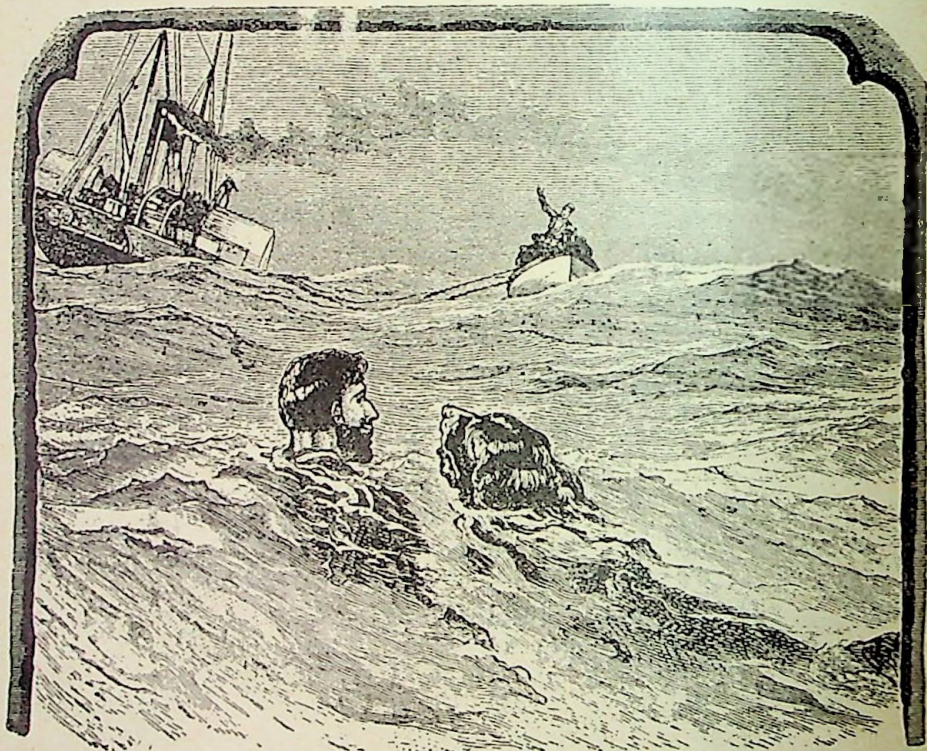
Бързай се учи!

Ив. Боневъ.

Спасено.

Единъ човѣкъ ималъ едно хубаво умно куче. Той го обичалъ като свое дѣте. Веднажъ той пътувалъ съ единъ параходъ изъ океана. Съ себе си водилъ и кучето.

Прѣзъ деньтъ кучето, като минавало по едно мостче на парахода, плъзнало се и паднало въ водата. Господарьтъ му съ жаленъ гласъ извикалъ за помощъ. Тичешкомъ отишълъ при капитана и го молилъ съ сълзи на очи да спрѣ пара

хода. Но капитанинътъ отказвалъ, защото щѣлъ да закѣснѣе.

— Ако бѣше падналъ нѣкой човѣкъ, разбирамъ да се спрѣ парахода, но за едно куче, това е невѣзможно, казалъ натѣртено капитанинътъ.

— Тогава азъ ще спася самъ кучето. Сбогомъ! . . . казалъ пѣтникътъ и се хвърлилъ въ океана.

Кучето съ послѣдни сили плувало слѣдъ парахода. Като видѣло своя господарь въ водата, то се зарадвало и заплувало къмъ него. Благодарение, че господарьтъ му билъ добъръ плувачъ, той уловилъ кучето за краката и заедно съ него заплувалъ къмъ парахода.

Капитанинътъ веднага спрѣлъ парахода, щомъ се хвърлилъ пѣтникътъ; заповѣдалъ да спуснатъ една лодка и да ги спасятъ.

Благодарение на голѣмата обичъ кучето било спасено.

Стариятъ пѣвецъ.

Изъ голѣмитѣ шумни улици се движеше той, стариятъ пѣвецъ, извѣстниятъ просякъ съ малката *гадулка*. Лицето му бѣ сухо, покрито съ черна дълга брада, която го правеше много страшенъ; но милитѣ му кротки очи приличаха сърдцето на пѣтника. . . . Той бѣ извѣстенъ на всички въ града, а особено на дѣцата. Тѣ тичаха подиръ него и го молѣха: „Посвири, дѣдо, посвири!“ . .

Стариятъ пѣвецъ не отказваше. Спокойно снема торбичка отъ рамо, изважда гадулката, сѣда на земята и почва да свири жалнитѣ си пѣсни. Прѣститѣ живо играятъ по струнитѣ, лжкътъ незабѣлѣзано се движи и пѣвецътъ се забравя отъ сладкитѣ гласове. . . .

А дѣцата, насѣдали около него, съ свѣтнали и приковани очи, слушатъ жалнитѣ пѣсни на пѣвеца. Пѣсенъта се свършва. Дѣцата въздъхнатъ тежко, а той ги гледа мило и съ просълзени очи простира ржка за помощъ. Всички му донасятъ хлѣбъ.

И трѣгва пѣвецътъ отново изъ улицитѣ на града, а малкитѣ дѣца тичатъ подиръ него и викатъ: „Свири, дѣдо, свири!“

Нови тѣжни пѣсни заиграватъ на просековата гадулка.

На свобода.

Размърдали се, зацѣртѣли малкитѣ мишчета въ дупката си, цѣртятъ и на майка си думатъ :

— Мамо, стига сме седѣли тукъ, стига сме се гушили въ тази дупка, дотегна ни вече такъвъ животъ, Хайде, извади ни вече навънъ да се запознаемъ и ние съ кѣщата на нашия стопанинъ и ние да видимъ дѣ какво става !

— Да ви изведа, милички, ала сте още мѣнички, глупавички, та не ще можете да се пазите отъ многото неприятели, съ които сте заобиколени.

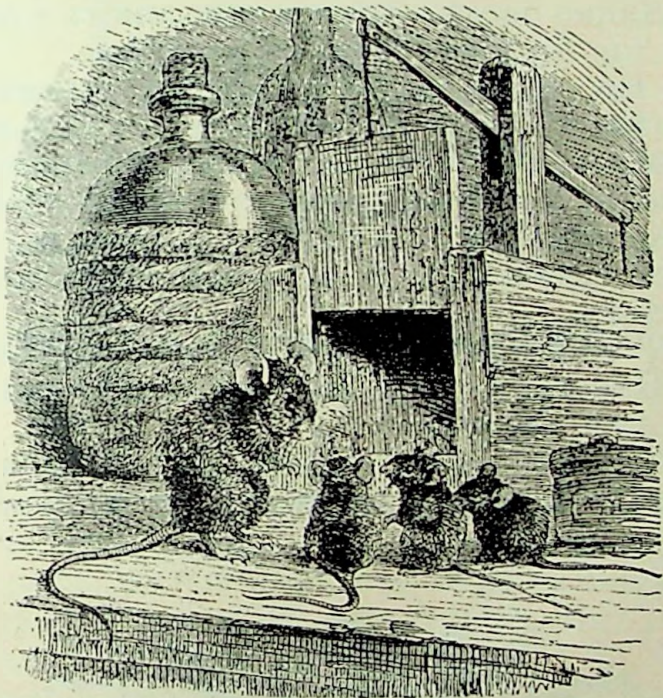

— Какъ, не ще можемъ ли? Я поглежъ! Ние вече порастнахме: очичкитѣ ни свѣтятъ като искрици въ тъмнината; ушитѣ ни чуватъ най-слабия шумъ; крачката ни сж яки и здрави, а пѣкъ зѣбкитѣ ни—за тѣхъ не питай, остри като теслички!

— Ехъ, щомъ е тъй, гответе се! като се мръкне, желанието ви ще бѣде изпълнено.

Мръкнало се. Всички въ къщи заспали: тропотъ, шумъ—всичко утихнало.

— Хайде, обадила се майката. само отъ мене се не отдѣляйте!

— Слушаме, слушаме, извикали мишчетата и тръгнали слѣдъ майка си.

Влѣзли въ една отъ стаятъ на кѣщата. Тамъ имало прѣсната храна и мишчетата веднага се втурнали на разни страни. Тѣ забравили съвѣта на майка си.

Но въ една жгълъ на стаята имало заложенъ капанъ. Малкитѣ мишчета се втурнали къмъ него, но майка имъ бързо извикала:

— Стойте милички! Кѣдѣ отивате? какво ще правите?

— Ще идемъ да изыдемъ онова кѣсче месо, обадили се мишчетата.

— Е, ами послѣ?

— Какво послѣ? Ще си напълнимъ стомахчетата и ще бѣдемъ сити дълго врѣме.

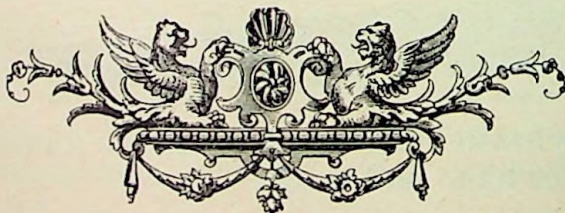
— Но, щомъ влѣзите вътрѣ, никога нѣма да излѣзите. Това кѣсче месо е турено да измами мишките: щомъ го бутните и капана ще ви се затвори. Послѣ ще дойде стопанинѣтъ и ще ви умъртви. Освѣнъ отъ капана, трѣбва да се пазите и отъ хитрата котка. Тя е най-страшния нашъ неприятель.

— Тогава е по-добрѣ да стоимъ въ дупката си.

— Наистина, по-добрѣ е, но гладно се не седи.

— Ами тогава?

— Трѣбва много добрѣ да се пазите отъ неприятелитѣ си, ако искате да живѣете по-дълго врѣме.

— **Нѣма вече смѣхъ** —
— **и пѣсень.** —

Нѣма вече майска пѣсень
Да се чува тѣй далечъ,
Нѣма вече смѣхъ прѣзъ есень
Да се носи надалечъ.

Тжжно слѣнцето запада —
Скрива своитѣ зарй,
А сланата безъ пощада —
Нѣжнитѣ цвѣтя мори

Мили птички отлетѣха
Вече в' топлитѣ страни;
Само гарвани остаха
Въ пушинацитѣ сами. . . .

Хр. Боневъ.

Дружба между животнитѣ.

I.

Повечето отъ насъ вѣрватъ, че само хората могатъ да се обикнатъ едни други, да другаруватъ, да си помагатъ и да се защищаватъ, но това става и съ животнитѣ. Ето що разказва единъ ученъ човѣкъ:

Много пѣти оставяхъ моитѣ канарчета да се веселятъ сами въ своитѣ кафезчета, а азъ отивахъ да се разхождамъ край чифлика на моя

приятелъ. Ето що се случи веднажъ около блатото на чифлика:

Моятъ приятелъ имаше едно хубаво ловджийско куче, съ което често ходи на ловъ. Той развъжда въ чифлика си много гъски и други домашни птици.

Една гъска стоеше на брѣга на блатото и си чистѣше перошината. Кучето я видѣ и се затече да я подгони. Гъската се помъчи да се избави, но не можа—кучето я улови за крилото и я нарани силно. Тогавя гъската запъще жално. Кучето я пустана веднага и почна да я мирише и блъже по главата. То като че се разкая за постъпката си и я молѣше за прошка. Отъ този день кучето и гъската не се раздѣляха. Вода ли пиятъ, хранятъ ли се, или почиватъ подъ нѣкоя сѣнка, двѣтъ животни стоятъ глава до глава.

II.

Веднажъ единъ лѣкаръ ме покани на гости. Азъ отидохъ съ своя съсѣдъ къмъ 11 часа прѣди обѣдъ. До пѣтнитѣ му врата, подъ една круша, лежеше едно рунтаво куче, а на гърба му спѣше единъ пѣтелъ. Ние останахме очудени отъ тая дружба и попитахме приятеля за тѣхния животъ. Ето що ни разказа той:

„Пѣтелътъ още отъ малкъ се въртѣше около кучето и кълвѣше мухитѣ, които го хапѣха прѣзъ лѣтото. Кучето отъ благодарностъ

отдѣляше по единъ кжсъ хлѣбъ и го занасяше прѣдъ него. Ето вече става петъ години отъ какъ тия двама приятели си живѣятъ така, както

ги видѣхте днесъ подъ крушата. А най-много е интересенъ пѣтелътъ, когато чисти бълхитѣ и кърлешитѣ на кучето. То си ди-га краката на горѣ, а пѣтлю внимателно съ кълвунчето си ги

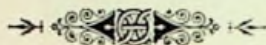
обира една по една и ги чука о земята. Така ще си живѣятъ тѣ, до когато единъ день ги раздѣли немилостивата смъртъ“.

III.

Отъ нѣколко години храня у дома си едно куче да ми пази кжшата и котка — да лови мишките. Често пѣти кучето и котката живѣятъ около мене въ стаята. Отначало кучето рѣмжеше

срѣщу котката, но отпослѣ навикна съ нея и я милваше като свое кученце. Сутрина котката, щомъ излѣзе отъ зимника, отива да помилва кучето за муцуната, като че иска да го поздрави съ добро утро! Понѣкога азъ затваряхъ кучето и котката въ отдѣлни стаи, за да се пошегувамъ съ тѣхъ и да видите колко се измѣчваха едно за друго. Кучето лае жално и скача по прозорци-тъ, а котката мяка и драци по вратата. А каква радостъ когато се събраха заедно—милване, скачане, като сѣща майка и дѣте! Най-послѣ кучето прибра котката между прѣднитѣ си крака, за да не мога да му взема другаря.

Едно пгоробение.

Прѣди 31 година — прѣзъ мѣсець юлій— въ малкия градецъ *Карлово* царуваше ужаса на смъртта. Бѣсилката и ножътъ гордо висѣха надъ злощастнитѣ глави на карловци. Много младежи загинаха отъ ножа на палача. Други изпълниха влажнитѣ тъмници на Диаръ-бекиръ. А трети намѣриха смъртта си по бѣсилкитѣ въ Пловдивъ, Пазарджикъ, Пещера и другадѣ.

Прѣзъ сѣщитѣ дни, една дружина нещастници отъ 80—100 души, обиколени отъ много войска, се изпращаше отъ Карлово. Тѣ бѣха обрѣчени на смъртъ: подъ ножа, на бѣсилката и въ тъмницитѣ. Раздѣлата имъ съ родители,

брата, сестри и приятели бѣ ужасна . . . Тѣх-
ниятъ безнадежденъ погледъ и отчаяниятъ викъ
на изоставенитѣ безъ помощъ сираци бѣха покър-
тителни . . . Плачътъ и охканията достигаха до
небесата ! . . .

Прѣдъ тази грозна картина само трима бъл-
гари останаха спокойни. Единътъ отъ тѣхъ бѣ
турски чиновникъ. И, за да се обогати той, слѣдъ
изпращането на нещастницитѣ, шепнѣлъ на близ-
китѣ имъ: пари, пари дайте, съ пари всичко се
върши, паритѣ свалятъ отъ вѣжето !

Много нанизѣ, много пари бѣха измѣкнати
и дадени на този българинъ — турски чинов-
никъ. Но никой отъ бѣсилката и отъ ножа не
се освободи ! Отъ тия дни, казватъ, че не само
рѣцѣтъ, но и цѣлото тѣло на този българинъ,
започнали да треперятъ.

* *

Църковната камбана на 12-й юлий т. г. при-
вечеръ, извѣстяваше за една смъртъ. Но отъ
нея по-цѣлия градъ се разнесе само единъ ударъ,
гражданитѣ забраниха биенето на камбаната.

На сутринята, по стенитѣ изъ града, личѣха
образи: бѣсилка, гробъ и подъ тѣхъ написано:
„Умрѣ прѣдателятъ на карловци“. „Този е прѣ-
дателятъ на карловци“ и пр.

Некролозитѣ, които лепѣше едно момче, вед-
нага бѣха сваляни и скѣсвани на парчета.

Дружеството съ прѣзрение отхвърляше по-
даренитѣ пари отъ покойника.

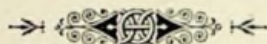
Въ гробищата, гдѣто мирно почива прахътъ
на хиляди граждани, бѣ отказано мѣсто за умрѣ-
лия. Въ дѣното на гробищата, въ забулено и

обрасло съ коприва и търне мѣсто, гдѣто змиитѣ
виятъ гдѣздата си, тамъ бѣ отдѣлено мѣсто за
покойника. . . . .

* * *

Нощта настѣпи. Въ срѣдъ този мракъ, тихичко изъ улицитѣ, бързаха нѣколко души за гробищата. Тѣ вървѣха мълчишкомъ, наведени и страховито.

И въ тихия нощенъ часъ, нѣкои възмутени хора даваха своята отплата на покойника: чуваха се удари отъ камъни, които падаха върху ковчега. Гласътъ на тѣзи удари далече разнасяше народната отплата: „погребватъ прѣдателя и търговеца съ човѣшки души — *Пенко Камзамаловъ*.“

Малкиятъ докторъ.

Радкината малка кукла
Тази сутринъ отъ зори
Силна треска я затресе —
Въ огънь цѣла тя гори.

Охка, вайка Радка клета,
Па се чуди и не знай
Що да прави, — но веднага
Нѣщо хрумна ѝ на край.

Скокна тя и се отпрати
У съсѣда си Василъ,
Че за докторъ той минава —
Колко кукли е спасилъ!

— Чуй, Василчо, братъ да ми си,
Моля ти се, съ менъ ела,
Като тебе докторъ нѣма
Въ дветъ града и села.

— Мойта кукла, мойта радостъ,
Злѣ е болна — ще умре,
Помогни ѝ, колко можешъ,
Та дано душица спре!

И Василчо се отправи
Съ нея бързо къмто тѣхъ; —
Радка сетнѣ го изпрати
Съ пѣсни, радости и смѣхъ.

Кукличката той спаси ѝ,
Отъ смъртъ явна отърва . . .
Тѣзи пѣсни, тази родостъ
Сж отъ Радка за това.

Люб Бобевски.

Севлиево.

евлиево е разположенъ въ прѣдгорията на Стара-Планина, въ една живописна малка долина. Тя е заградена на сѣверъ съ единъ доста високъ хѣлмъ, нареченъ „Малкия балканъ“ или „Крушовския баиръ.“ Той запазва града отъ сѣвернитѣ вѣтрове. На югъ се издигатъ малки прѣдгория, а задъ тѣхъ гордо, гордо се подаватъ върховетѣ — *Кадемлия, Мара Гидикъ и Фердинандовъ връхъ*. По нататѣкъ се синѣятъ високитѣ зѣбери на „Амбарица“ и др. върхове надъ Карлово. Каква хубава гледка има Стара-Планина отъ тази долина! . . . Всичко наоколо е залѣсено и потънало въ зеленина . . . . .

Изъ тази долина лѣкатуши рѣката *Росица*.

Тя извира отъ върха Кадемлия, а на 4 километра надъ града приема притока, който иде отъ къмъ Мара-Гидикъ, нареченъ „Видимата.“ Росица обгражда града отъ източната и сѣверната страна и образува единъ полукръгъ.

Градътъ е разположенъ на равно мѣсто, а около него, като змия се увива рѣката Росица. Той има около 10,000 души жители. Градътъ е старъ и едва напоследъкъ започнаха да строятъ нови и хубави здания.

Изгледъ на главната улица.

Въ срѣдъ града, на единъ малкъ площадъ, се издига единъ много хубавъ паметникъ. Той е направенъ за споменъ на обѣсенитѣ възтаници прѣвъ 1876 година. На сѣщото това мѣсто е

била издигната бѣсилка, гдѣто сѣ измрѣли нѣколко видни севлиеви граждани. Тукъ е обѣсенъ обичния отъ всички *Стефанъ Пешевъ* и сега площада носи неговото име.

Паметникътъ е изработенъ въ Италия. На единъ високъ камененъ стълбъ, гордо стои една хубава жена, изработена отъ мегалъ. Тя държи въ едната си рѣка вѣнецъ. въ другата трѣба, доближена до устата ѝ. Този паметникъ възвѣстява и спомва на всѣки за падналитѣ борци за свободата на нашето мило отечество. Като се вгледа човѣкъ въ жената, тази богиня на свободата, като че иска да ни каже: пазете светото извоюваната свобода и, ако стане нужда, измрете и вие всички за нея, както това сториха починалитѣ подъ мене борци.

Главното занятие на хората тукъ е търговия, земледѣлие и скотовѣдство. Всѣки пѣтъкъ става голѣмъ пазаръ, особено за добитѣкъ, понеже околията е голѣма, има голѣми села, гдѣто скотовѣдството е доста развито. А затова помага най-вече балкана, съ своитѣ добри паши. Отъ много други околни градове идватъ постоянно търговци да си купуватъ добитѣкъ.

Севлиево би напѣдналъ и стигналъ другитѣ наши градове, ако единъ день мине и отъ тамъ желѣзницата, за да го съедини съ Габрово и Плевенъ.

Голѣма нужда чувствуватъ гражданитѣ за вода. Въ цѣлия градъ има всичко една чюшма, а по-вечето хора пиятъ отъ кладеницитѣ и рѣката.

Прочутъ е още, че есенно и зимно врѣме пада по-често мъгла, отъ колкото другадѣ.

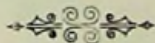

Единъ вѣренъ пазачъ.

Бѣше студентъ есененъ день. Тънѣкъ вѣ-
търъ щипѣше лицето на човѣка. Полето
бѣ пусто, грозно, дърветата отдавна бѣха ого-
лѣли. Слабъ добитѣкъ се луташе по голата по-
ляна. Стада овце приближаваха селото. Всѣки
гледаше да се прибере по-рано за нощна почивка.

Мръкваше се. Азъ напушахъ едно село и
бързахъ да стигна въ своето. Далечъ въ полето
сѣзрѣхъ животно. Колкото приближавахъ къмъ
него, то се не мърдаше. Въ тъмнината не мо-
жехъ да позная, какво животно може да остане
по това врѣме на полето. Приближавамъ нѣкол-
ко крачки и виждамъ: една овца мъртва и до
нея малко куче лежи. Щомъ посѣгнахъ да хва-
на овцата, кучето се хвърли яростно върху ми.
Азъ се опитахъ на сила да го прогоня къмъ се-
лото, защото знаехъ, че ще стане жъртва на
нощнитѣ грабители, но напраздно. Кучето се спу-
щаше съ всички сили върху ми и не даваше да
хвана овцата. Убѣдихъ се, че кученцето е рѣ-
шило да остане при умрѣлата овца и си отминахъ.

Слѣдъ два дни минавамъ пакъ прѣзъ сѣщо-
то мѣсто. Гледамъ разхвърляни парчета вѣлна
по поляната. Малко по настрана—главата на мла-
дото куче. Азъ отминахъ натѣженъ. На мене
стана жално за онова младо пазаче, що тѣй вѣр-
но пазеше господарската си стока.

Чудно растение.

Природата е надарила съ разни форми не само животнитъ, но и растенията. Всѣки знае, че листата на липата сж сърдцевидни, а

на бора — иглясти; на лалето и кокичето сж копиеобразни и т. н. На нашитъ растения листата

не сж толкози чудни, ала на тѣзи, що растатъ въ топлитѣ мѣста, сж така направени, щото смайватъ човѣка, когато ги види за прѣвъ пѣтъ.

Ето що разказва единъ морски офицеръ за едно *тропическо* растение:

„Пристигнахме на островъ *Мадагаскаръ* въ най-голѣмата горѣщина. Азъ се отбихъ на вѣтрѣ въ острова, за да направя една малка екскурзия. Силната горещина ме извънредно умори и усѣтихъ голѣма жажда. Слѣдъ дълго скитане за вода, азъ изгубихъ надежда, че ще мога да намѣря негдѣ изворъ или поточе. На очитѣ ми причернѣ и започнахъ да политамъ. Но тутакси видѣхъ едно растение, на което листата висѣха на дълги опашки и приличаха на дълбоки панички. Азъ се приближихъ до него, за да го разгледамъ по внимателно.

Колко голѣма бѣше радостъта ми, когато видѣхъ въ тия панички бистра като кристалъ водица! Помирисахъ я по-напрѣдъ, за да видя на що мирише. Каква приятна миризма! Подобна миризма не съмъ усѣщалъ никога прѣзъ живота си. А пѣкъ вкусътъ ѝ такъвъ приятенъ, че не вѣрвамъ и царскитѣ гости да сж толкози вкусни! Азъ изпихъ три панички и утолихъ хубаво жаждата си.

Дълго врѣме се любувахъ на това чудно растение и най-послѣ откъснахъ отъ него нѣколко клончета. Занесохъ ги на парахода и ги дадохъ на рисувача да сHEME образа му за европейцитѣ.“

Баба.

Охъ, не мога вече,
Вижте ми косата,
Сила се отсѣче,
Тръпнатъ ми краката.

Лице не е гладко,
Стана ми гърбица,
А похапвамъ сладко
Каша и чорбица.

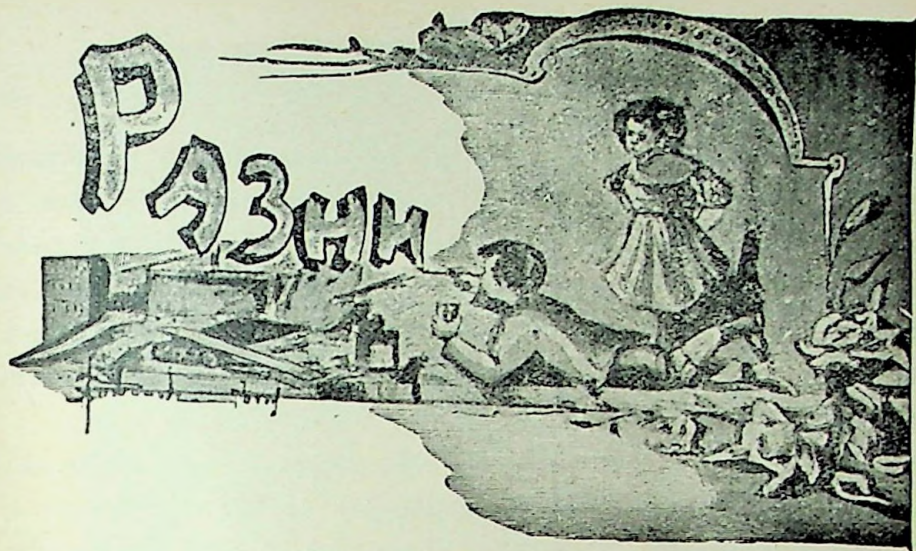
И прѣзъ всичко врѣме
Ходя съсъ тояга,
Я пѣкъ сладко дрѣмя
На припекъ до прага.

Не, не мога вече,
И съмъ много слаба,
Сила се отсѣче,
Азъ съмъ стара баба.

В. Иб. Стояновъ.

Независима България.

На 22 септември 1908 год. въ 12 часа въ старата столица на България — Велико-Търново въ владшкия тропъ на църквата „Св. 40 великомъченици“ е билъ прочетенъ отъ Н. Ц. Височество манифестъ, съ който се обявява отечеството ни за *независимо царство*.

Отъ този день името на отечеството ни се преименува отъ *княжество* въ *царство*, а на княза се дава новата титла „*Негово Величество Царъ Фердинандъ I*“.

Читателитъ на „Младина“ знаятъ отъ отечествената история, че България е носила цѣли 500 години тежкитъ окови на турското робство. Прѣзъ това врѣме тя е нѣмала никакви права, а била *длъжна* само да работи за спокойствието на турскитъ царе и управници.

Но прѣди 30 години *человѣколюбивиятъ* руски царъ Александръ II, съ помощта на храбрата си войска, заедно съ

тази на *добритѣ ни съсѣди Ромжнитѣ* и юначитѣ български *опълченци*, скъса веригитѣ на турското робство и основа нова българска държава подъ името „*Княжество България*“ съ нови задължения да плаща годишенъ данѣкъ на турекня султанъ и още много други правдини на чуждитѣ поданици за свободна търговия съ много малки данѣци, които привнасяха голѣма пакостъ на нашата мѣстна търговия.

Сега съ обявяването ни въ *независимо царство* ние се освобождаваме веднажъ за винаги отъ данѣка на султава и добиваме права да си редимъ търговнитѣ и другитѣ работи също като другитѣ *независими държави*.

Този день е день отъ най-славнитѣ въ нашата нова история, защото той подновява царството на великитѣ ни царе Борисъ и Асѣнъ II, които сж милѣли повече за народното добро, отколкото за своето. Ъто защо на насъ сега не остава друго, освѣняъ да вардимъ повото си независимо царство като зѣнницата на очитѣ си.

Понеже работитѣ на нашето отечество се редятъ отъ народни избраници, то наша най-голѣма длъжностъ е да изпратимъ рѣ *народното събрание* такива *депутати*, които да наредятъ *новото ни царство* така, че да добруватъ не само заможнитѣ, както е било въ повечето години на княжеството, но и сиромаситѣ които го крѣпятъ съ кървавия си потъ.

Съ тази надежда нека всѣки извика отъ все сърдце:
„*Да живѣе независимото българско царство съ първия му новъ царъ!*“

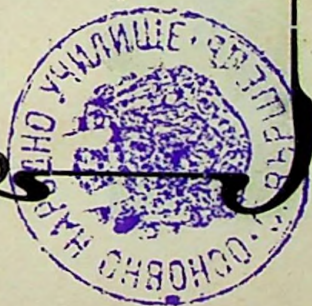
Редакторъ Н. Гайтанджиевъ.

Издава Научното Дружество *От. Паисий* — гр. Казанлъкъ.

Замислена.

М а й к а.

— — —
Тя, дѣца, ви най-обича
Въ люлчица люлѣ,
Приказници тя ви казва,
Кръшни пѣсни пѣе.

— о —
И ви учи мѣдри думи
Сладко да мѣлвите,
И отъ злото — злата срѣща
Вие да страните.

— о —
А кога сте тежко болни
Тя тогазъ горката
Цѣла нощъ очи не склопва —
Бди ви надъ главата.

— о —
А когато радость, щасте
Ви сърдца облива,
И тя съ васъ, дѣца, въ едно е
Радостна, щастлива. . . . .

Люб. Бобевски.

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА

Есень.

Измина се топлс лѣто,
Дойде мрачна есень,
По горитѣ, по полето
Нѣма вече пѣсень.

Увѣхнаха, изсѣхнаха
Трѣвитѣ, цвѣтята;
Хладъ настана вечъ по нази,
Капятъ и листата.

Настанаха къси днитѣ,
Слѣнце слабо грѣе,
Птиченцето замислено,
Спрѣло се не пѣе.